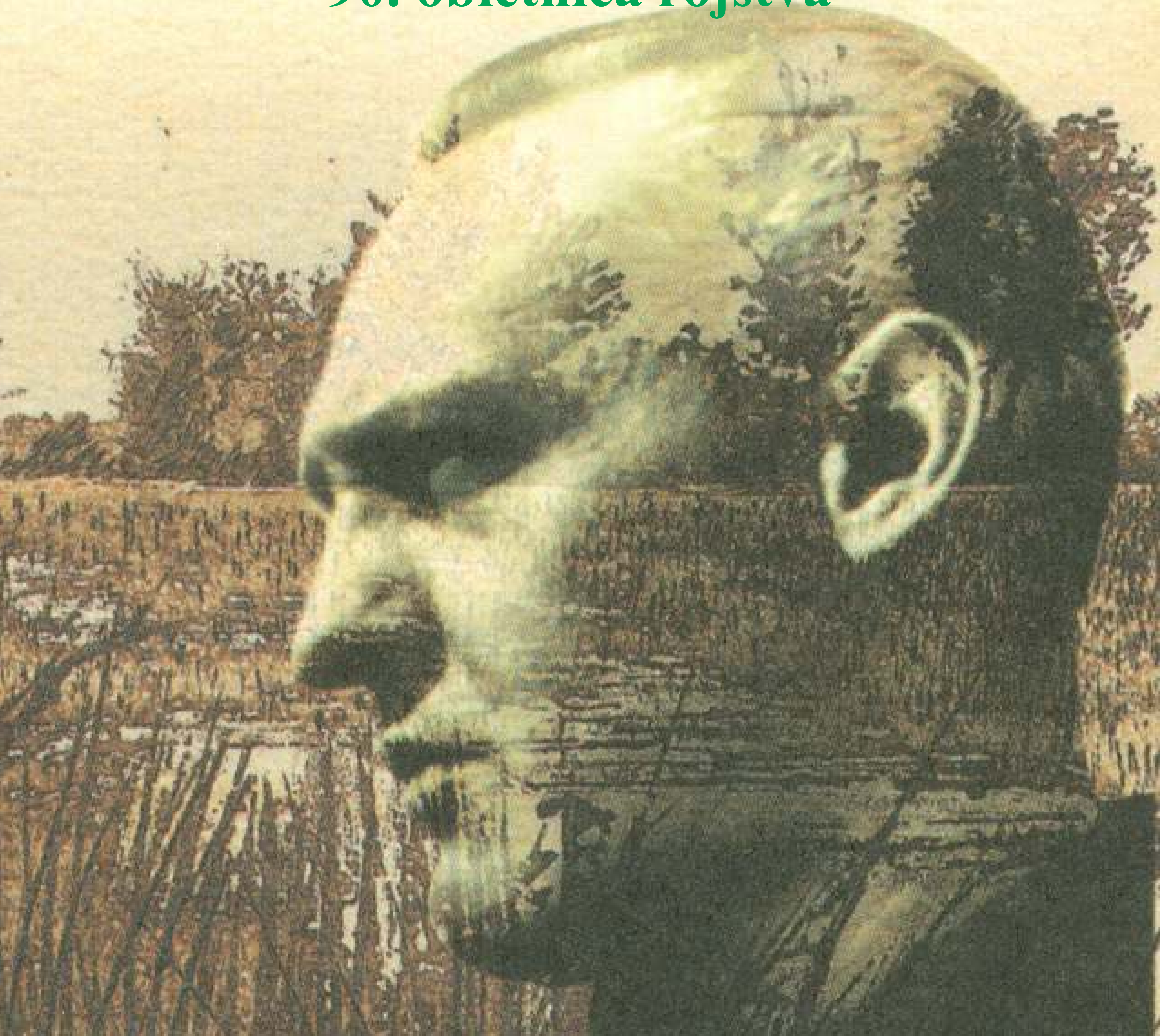

IVAN MINATTI

(22. 3. 1924–9. 6. 2012)

90. obletnica rojstva

Za vse, ki dolgo dolgo v večer
na oknu zamišljeni preslonijo
in sami ne vejo, kaj čakajo
in po čem hrepenijo.

avtorica: Stanka Ledinek
oblikovalec: Peter Groznik-Peč

KNJIŽNICA
KNJIŽNICA VELENJE

Mlada leta

... NEKOČA MORAŠ IMETI RAD ...

Ivan Minatti se je rodil 22. marca 1924 v Slovenskih Konjicah. Njegov oče je bil po poklicu geometer, zaposlen na katastrskem uradu, zato se je družina nekajkrat selila. Imel je dva brata. Že kot otrok je bil rad sam v naravi in »prisluškoval tišini v sebi« ter naravi okoli sebe. Ta zgodnja notranja doživetja so mu pustila močan pečat. Knjige je prebiral že pred vstopom v šolo. Ni zganjal vragolij z vrstniki. Bil je tih in miren otrok, živel je za šolo in dom. Na otroštvo v Šmartnem je imel lepe spomine. »Iz otroštva se spominjam predvsem tistih čudežnih dni, ko sem ležal v travi, gledal oblake, drevje in mah, prisluškoval vetru, iskal mak med žitom, strmel v nebo in ure in ure sanjaril. Bilo je nenavadno občutje sreče, izgubljenosti in blaženosti hkrati.«

Osnovno šolo je začel obiskovati v Šmartnem pri Slovenj Gradcu, nadaljeval je v Slovenj Gradcu, končal jo je v Ljubljani. Nato se je vpisal na gimnazijo, prav tako v Ljubljani. Maturiral je leta 1943. Pesmi je začel pisati že v tem obdobju, s prijatelji je izdal nekaj izvodov rokopisnega almanaha Utrinki (1943-44). Njegova prva natisnjena pesem je bila objavljena v Maleševi reviji Umetnost (1943).

Slovenske Konjice

Šmartno pri Slovenj Gradcu

Slovenj Gradec

Ljubljana

NEMIR

*Težko mi je, a sam ne vem, čemu.
Avgustov dan je čez nebo razpet,
v bleščavo vriska ptič, odpeva cvet,
a meni je težko, ne vem čemu.*

*Zorijo njive, veter brodi v žitu,
pedikajo med klasjem prepelice,
zardeva mak, sanjarijo plavice,
široko smeje sonce v zenitu.*

*A meni je težko. Ne vem čemu.
Kljub maku, žitu, soncu, ki se smeje.
Tam cesta poje, veter čeznjo veje ...
Oj cesta, veter in oblak prahu!*

V MLADIH BREZAH TIHA POMLAD ...

*V mladih brezah tiha pomlad,
v mladih brezah gnezdiijo sanje –
za vse tiste velike in male,
ki še verjejo vanje.*

*Za vse tiste, ki jim nemir v očeh
zasije ob prvem pomladnem cvetu,
za tiste, ki se srce razboli jim,
ko dež zašumi v marčnem vetru,*

*za vse, ki dolgo dolgo v večer
na oknu zamišljeni preslonijo
in sami ne vejo, kaj čakajo
in po čem hrepenijo.*

*O, v mladih brezah je tisoč sanj,
pomladi in zastrtih smehljajev,
kot v pravljicah Tisoč in ene noči
iz daljnih, prečudnih krajev.*

*O, v mladih brezah je tisoč življenj
za vse tiste, ki ne znajo živeti
in le mimo življenja gredo
kot slepci in zagrenjeni poeti.*

OPOLDANSKI PASTEL

*Sinja luč prši v razore,
v modri dalji modre gore,
sonce nasmejanih lic.*

*V mladi detelji čebele,
v vetru trave, težke, zrele,
mak in vroče oči žanjic.*

*Lastovice med oblaki.
V vsaki roži, bilki vsaki
drobno srce drgeta.*

*Zrak v drhtavici pozvanja;
kot omamljen ječmen sklanja
šelesteca stebelca.*

Arpad Šalamon: Črnilnik (ex-libris)

SVIDENJE

*Ko bom nekoč prišel domov,
sklenila boš roké in zajokála:
»Joj, bil si še otrók, ko sem ti dala
s seboj na pot svoj blagoslov.*

*Zdaj komaj da te še spoznam.
Saj si cel mož! Kako širok si v rame!
Ti moj, ti je biló hudó brez mame,
v trenutkih, ko si bil ves sam?«*

*Tako boš rekla vsa v solzàh.
A jaz te prav na rahlo bom pobožal,
kot včasih svojo puško sem v goràh:*

*»Ne, mama! Saj sem srečal mater tisoč,
kot ti upognjenih od bolečin,
in vsaka mi je, ko da sem njen sin,*

če kruha ne, besedo toplo dala.«

... PA ČEPRAV TRAVE, REKO, DREVO ALI KAMEN ...

V partizanih

... NEKOČA MORAŠ IMETI RAD ...

Po maturi je začel študirati medicino, vendar je študij med vojno opustil in odšel v partizane. Najprej je bil bolničar v štabu divizije, nato komisar čete in bataljona. Tudi v partizanih je pisal in objavljajl pesmi, vendar so nekateri menili, da so premalo borbene in preveč lirične. Trda vojna izkušnja je odločilno zaznamovala njegovo začetno poezijo. Pesmi iz tega obdobja so bile tiskane v raznih partizanskih glasilih. Njegova poezija je bila med ostalim partizanskim pesništvom toliko posebna, da ni zlahka prodrla vanj. Bila je preveč osebna, premalo udarna, včasih tudi preveč otožna. Kljub temu pa je med večino bralcev in poslušalcev njena priljubljenost naglo rasla. Po eni strani je bila njegova lirika s svojo motiviko in slogom zavezana normam partizanskega pesništva, po drugi strani pa je te norme očitno prebijala. Minatti je bil partizan, ki ni mogel drugače, kot da je po krutih poteh osvobodilnega boja in revolucije tovoril tudi svoje čiste pesniške sanje.

Sam je o odmevih na svojo poezijo dejal: »V partizanih niso bili zadovoljni z mojo liriko. Bila je premalo borbena in optimistična. Očitali so mi mehkobo, sanjavost in med podobnimi grehi še to, da se preveč vrtim okoli smrti. Za takratne razmere in pragmatične cilje taka poezija res ni bila najbolj uporabna.«
Po vojni je prevzel delo referenta za tisk in knjižničarja v Propagandnem odseku XXXI. divizije.

V prvi zbirki *S poti* je Minatti povezal kolektivno izkušnjo partizanskega boja z izrazito intimistično liriko, polno groze nad krutim časom, ki je značilna tudi za poznejše zbirke.

BELE GAZI

*Bele gazi ...
Sneži, sneži. –
Pred nami vsa bela planjava.*

*Dolge so naše poti,
brezkončne te tihe noči. –
Daleč nekje spomin tava.*

*Mrzlo ko led je srce.
V noč trudna kolona gre.
Droben sneg naletava ...*

NAIVNA ROMANCA

*Za deklico vem, za deklico vem,
mlado kot šipek v cvetu,
kuštravo kot aprilski oblak
v vihravem pomladnem letu.*

*Plamen v očeh, v nedrih greh,
v vetru šumeče krilo ...
Krilo šumeče in plamen v očeh!
Koga ne bi zmotilo?*

*Za deklico vem, za deklico vem.
Da bi ne vedel zanjo!
Odkar sem pogledal ji v svetle oči,
dan in noč mislim nanjo.*

*Pa ne mara za mé, pa ne mara za mé
deklica sinjeoka:
tako sva vsaksebi kot sivo morjé
in brezdanjost nebesnega loka.*

*A sivo morje ne požene nikdar
valov do neba visokega,
in svetlo nebo ne skloni se,
ne skloni do morja širokega.*

Ivan Minatti

POHOD

*Nad nami mesec čez nebo hiti.
Krajina je v veličastno luč zavita,
da od svetlobe nas v očeh skeli.*

*Po poti spremljajo nas bele smreke –
tovariši v samoti. Poti konca ni
ne mislim, trudnim, kot so trudne veke.*

*Počasi tipljemo v prosojno noč.
Za nami se izgubljajo stopinje v snegu.
Samotne smreke, lahko, lahko noč,*

*mi gremo dalje, kakor gaz pred nami,
mi gremo kot deseti brat prostost iskat
razcapani, s tornistro, strojnico na rami.*

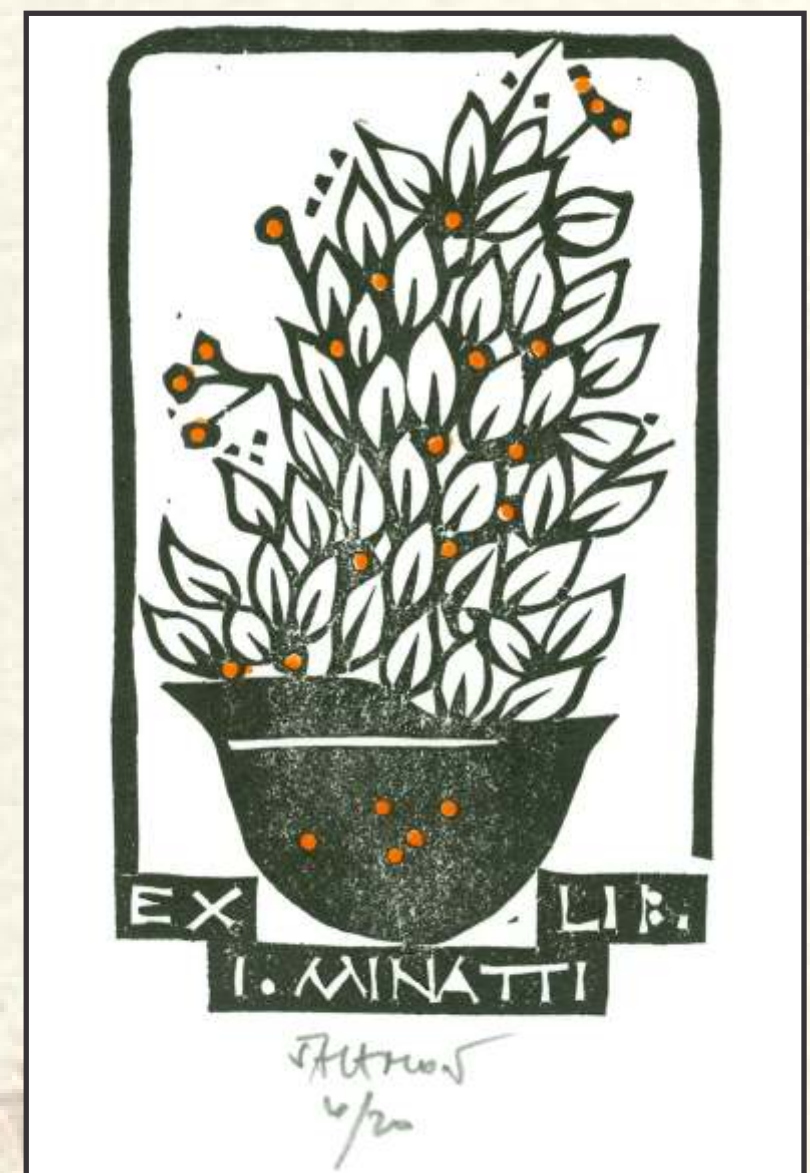
KAKO NAJ SE TI PRIBLIŽAJO

*Kako naj se ti približajo
te roke
- tako si krhka in plaha -,
da ne vznemirijo brstiča,
ki v tebi spi?*

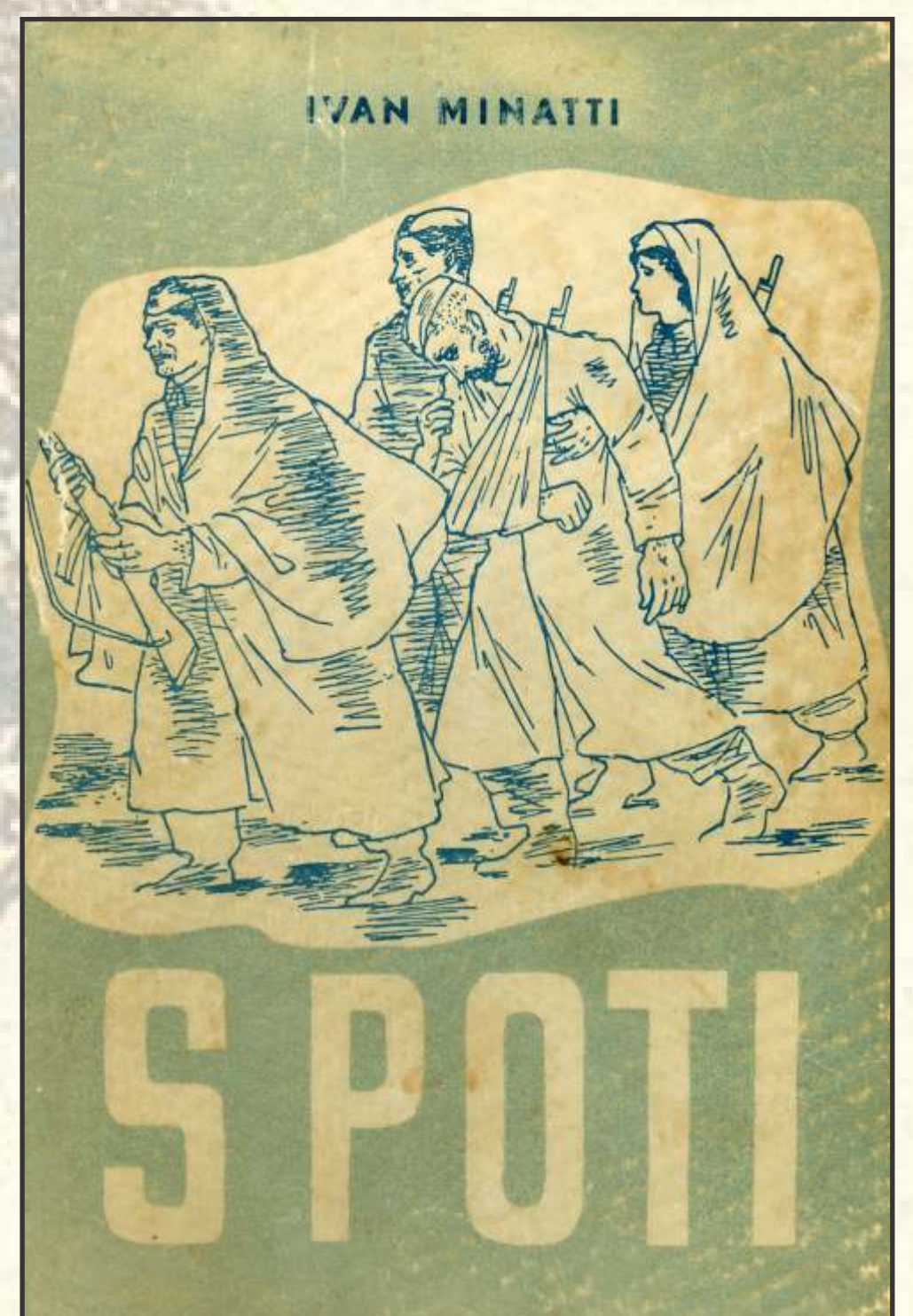
*Kako naj ti šepetajo
ti pogledi
- tako nevedna, tako svetla si -,
da ne skale globine
tvojih zenic?*

*Samo vzgib vetra mi bodi
v tišini,
da trave v meni
spet vzvalove,
samo odsvit zarje
v temo,
da rože v meni trudne oči
spet odpro,
samo daljen daljen klic,
da samotno srce
spet vzdrhti,
da prisluhne
neslišnim stopinjam
vetra, zvezd, oblakov in ptic ...*

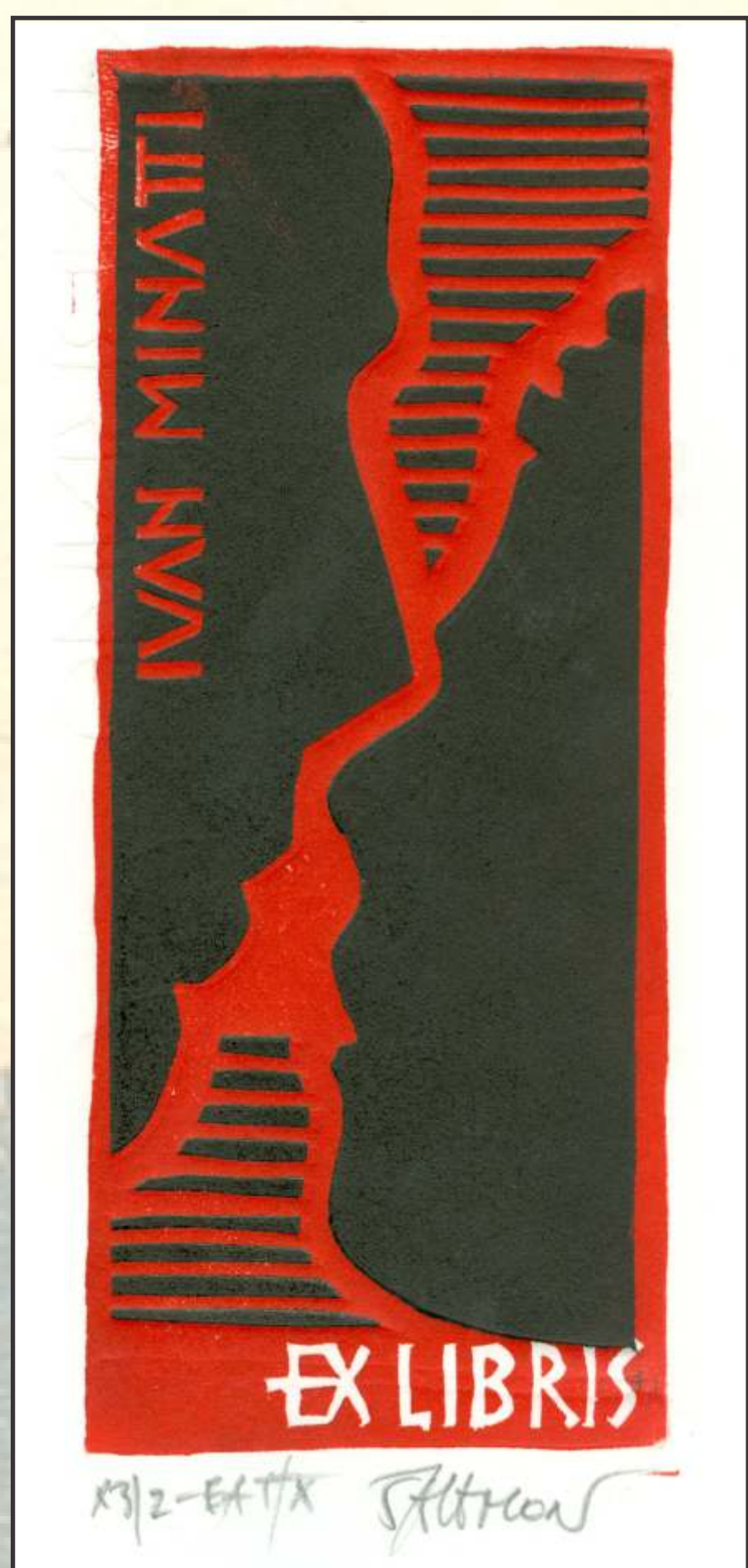
*Gledaš me.
Ničesar ne reci.*

Arpad Šalamon: Svoboda (ex-libris)

Naslovnica njegove prve pesniške zbirke *S poti* iz leta 1947

Arpad Šalamon: Poljub (ex-libris)

Tudi v partizanih je pisal in objavljajl pesmi

... PA ČEPRAV TRAVE, REKO, DREVO ALI KAMEN ...

Študij

... NEKOGA MORAŠ IMETI RAD ...

Konec vojne je Minatti doživel kot sprostitev in upanje. Po demobilizaciji leta 1946 se je sprva spet vpisal na medicino, toda študija v tej smeri ni nadaljeval. Vpisal se je na slavistiko Filozofske fakultete v Ljubljani, kjer je diplomiral leta 1952.

V svoji drugi zbirki pesmi *Pa bo pomlad prišla* se je pokazal v svoji radoživi in vedri naravi. Po letih zatrte mladosti zaradi vojne vihre, se je v pesmih s podvojeno močjo oglasila erotika, zelo mlada, čutno pristna in čustveno čista ter obenem zmožna velike iluzije. Njegov povojni radoživi pesniški zagon je bil razmeroma kratek. Vedre podobe so kmalu potemnele. Vanje so pričele vdirati negotovost, tesnoba, samota, poraženost, pesnik je celo podvomil o smislu pesništva. Dvom in tesnoba sta imela svoje korenine v spoznanju, da so obeti in vizije velikega prevrata, v katerem je sodeloval, v povojni resničnosti lomijo in sesipajo.

Sledila je zbirka pesmi *Nekoga moraš imeti rad*. Upanje, za katero se je v prejšnji zbirki zdelo, da ga že ne more biti manj, je v tej že skoraj izginilo. Pa vendar se trdoživo oglašča še iz smrti in na koncu izbruhne v silovit krik po ljubezni in življenju: »*Nekoga moraš imeti rad*«.

Napisal je nekaj pesmi za otroke, ki so bile objavljene v otroških revijah. Poleg tega je otrokom namenil tudi lutkovno igro *Slamnati voliček* (1951).

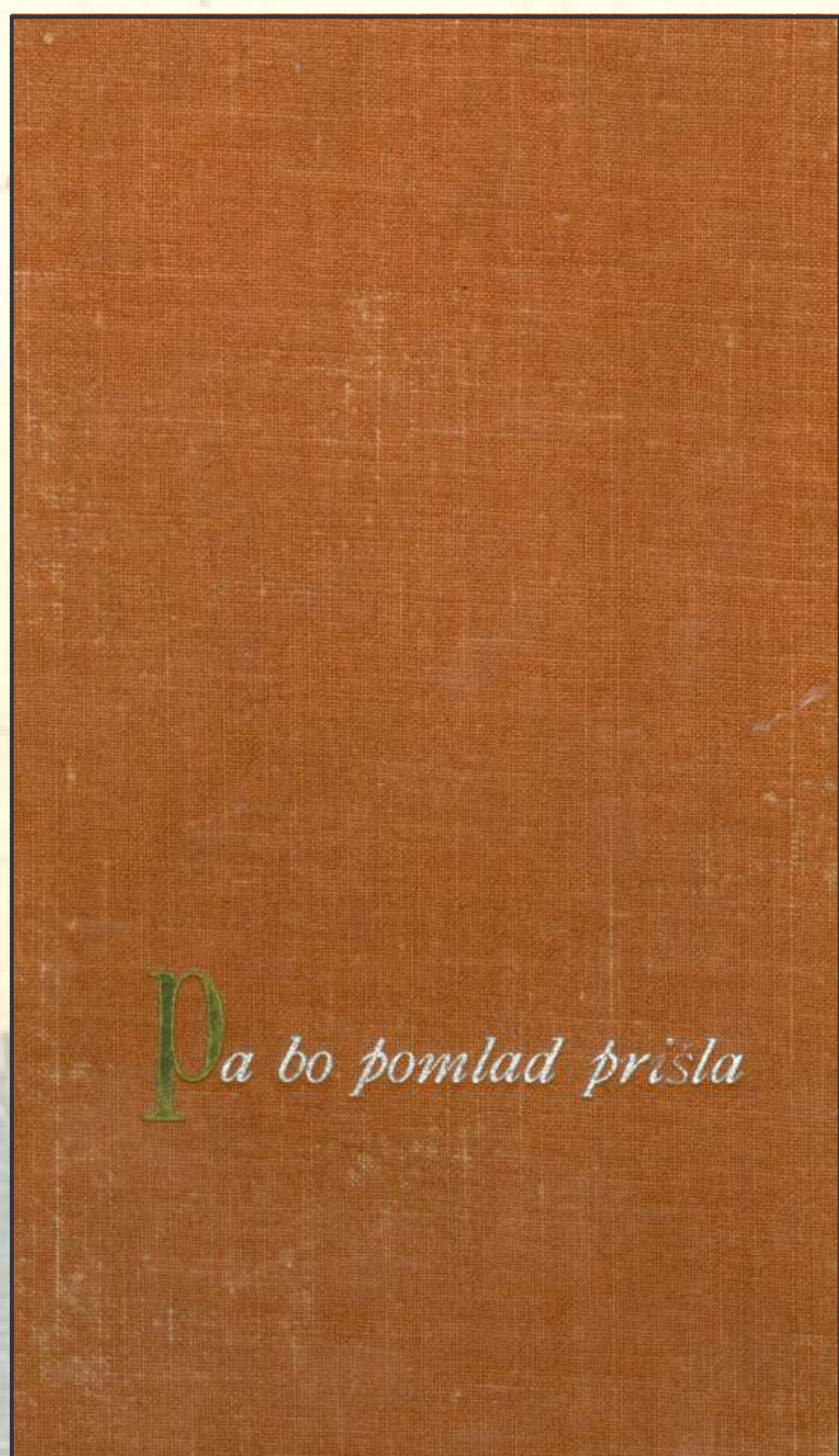

Slamnati voliček, njegova lutkovna igrica za otroke iz leta 1951

PRVA POMLAD

Spomladi so dekleta kot oblaki:
vihrave, kuštrave so in visoke.
Mežikajo, porednice, prek rame,
a seči sme le veter jim pod roke.

Zibaje z boki, drzne, razigrane
- kot lastovke, ki jih je luč opila -
po cestah frfotajo. Da sem veter,
kako visoko bi jim dvigal krila!

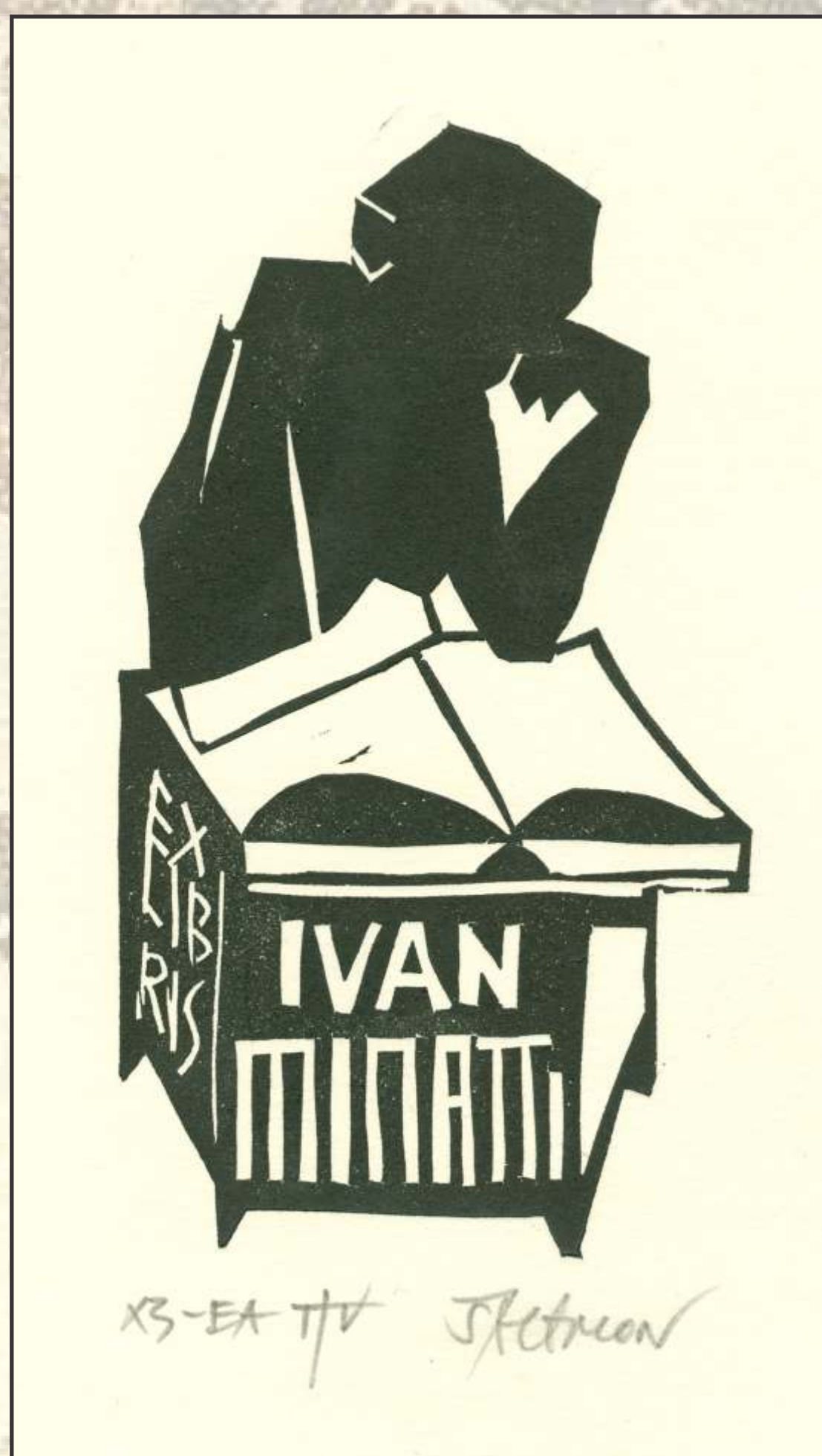
Druga zbirka njegovih pesmi
Pa bo pomlad prišla iz leta 1955

TVOJA ROŽA

Nocoj mi tiha sreča srce boža.
Večer je. Glas harmonike otožnost drami.
Še vrisk. V zavesi veter. Čisto čisto sami
smo jaz, spomin in tvoja drobna roža.

Počakam še, da noč zapahne duri
in ob vogalih z zvezdami prižge svetilke.
Potem ustavi bom tiktakanje budilke,
da bom res sam s teboj v tej lepi uri.

Prislanjal drobno rožo bom na lice
- morda na njej poljub tvoj zame trepeta -
in dolgo v noč poljubljal lističe cvetice,
ki je iz dragih, plahih rok prišla.

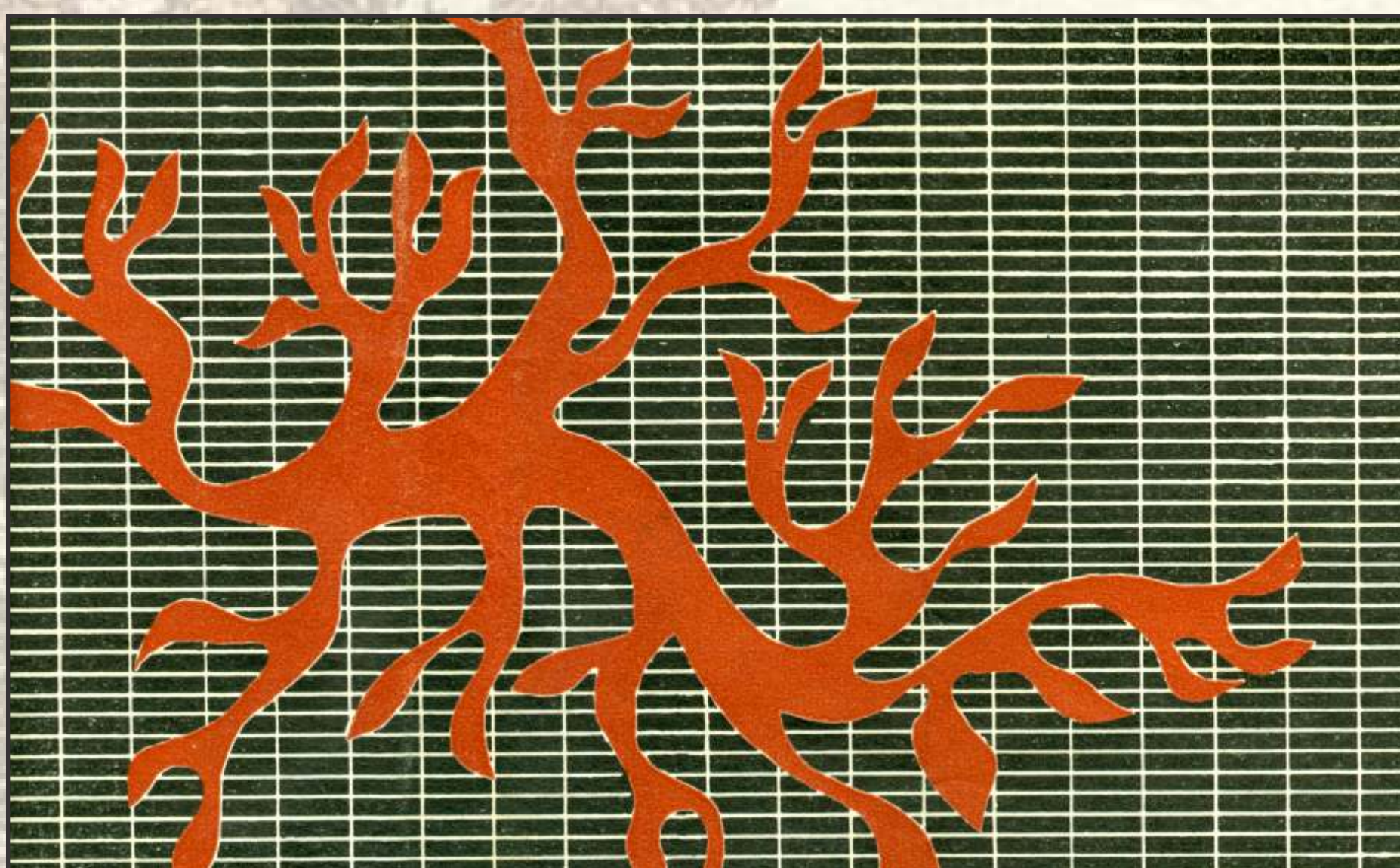
Arpad Šalamon: Razmišljam (ex-libris)

TIŠINA

Tišina
vrbe
ob rokavu stoječe vode,
tišina
negibnih oblakov,
tišina
neprehojenih cest.

Samota
jesenskih trav,
samota
ptice nad barjem,
samota
neodžejanih rok.

Bolečina
izkrvavelega sonca,
bolečina
zarje v somraku,
bolečina
nedoživetega.

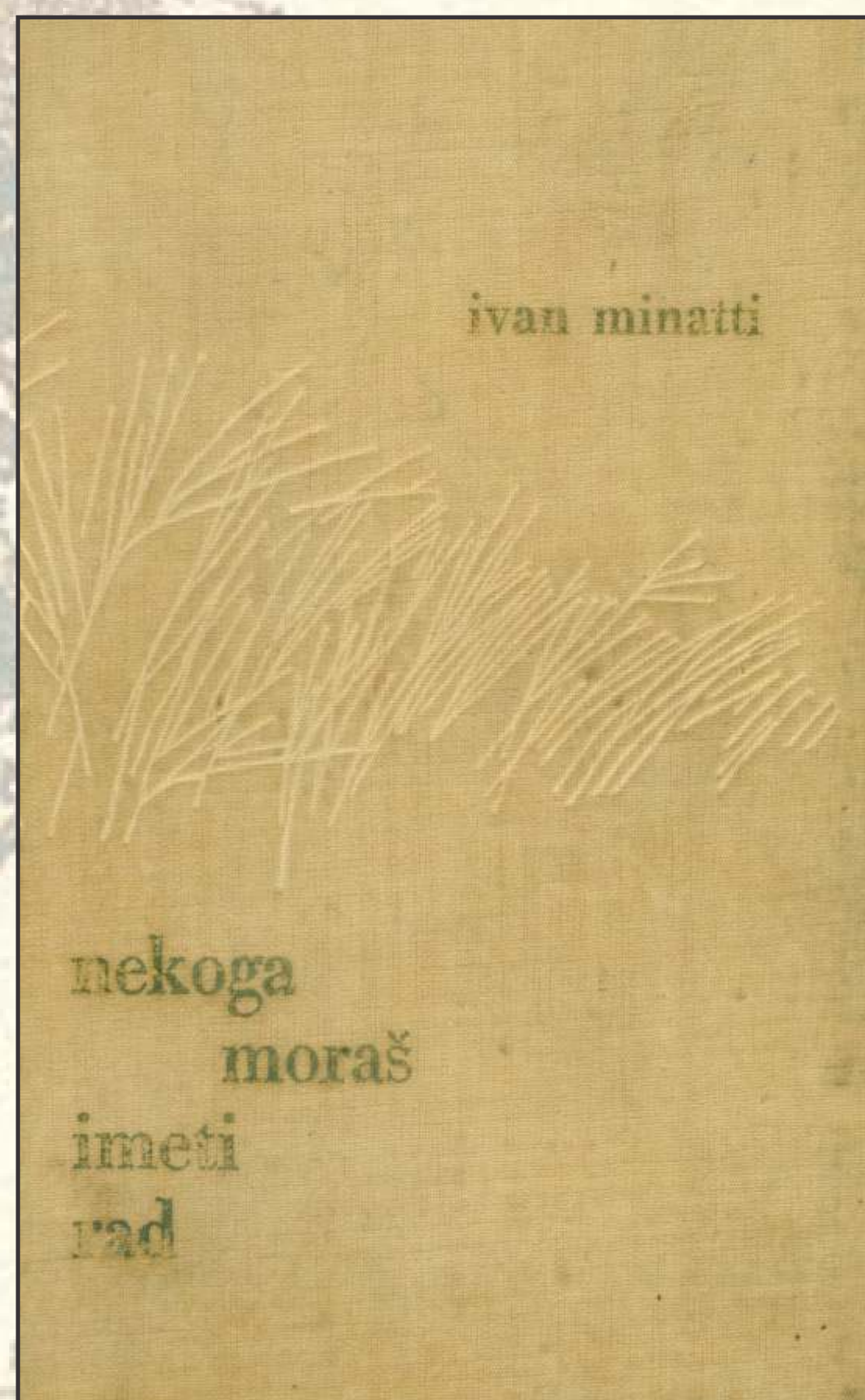
ČAKAM TE

Čakam, prisluškujem, mižé,
kdaj med tisočimi stopinj
začutim tvoje,
kdaj med tisoči zaznam
tvoj dih.

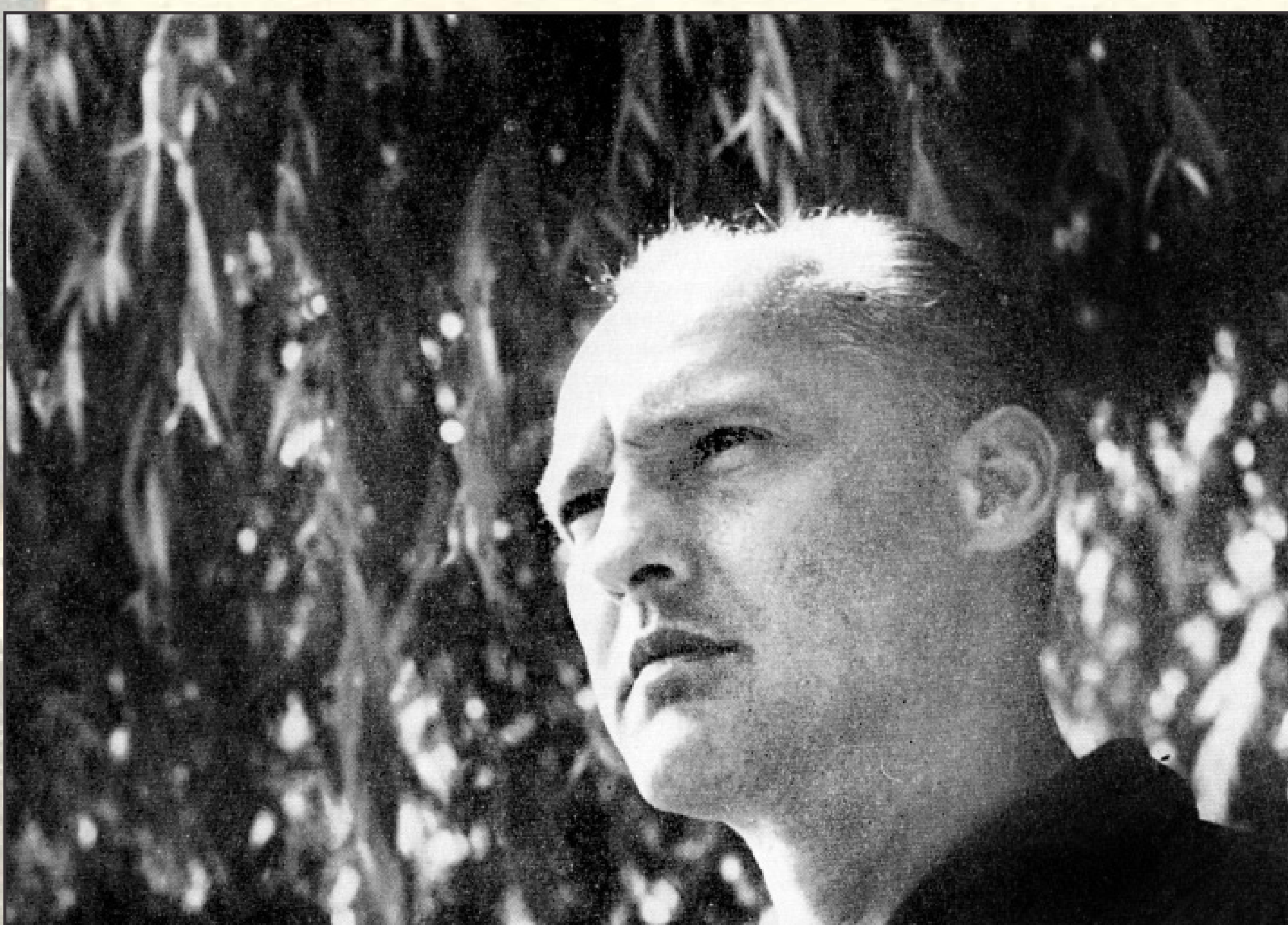
Povsod te iščem:
po vseh križiščih,
po vseh poteh,
v potezah prihajajočih in odhajajočih,
v igri oblakov,
v menjavah senc pod večer ...
O, leta dolgo
te iščem.

Nekoč boš prišla.
Z lasmi, dišečimi po vetru
in brezmejni prostosti,
usodna, neizbežna,
z očmi, pogubnimi kot zamolkel tolmun,
ki skriva v sebi
zdaj smrt, zdaj življenje ...
Nekoč boš prišla.

Ker moraš priiti.

Tretja zbirka pesmi z naslovom
Nekoga moraš imeti rad (1963)

Ivan Minatti

... PA ČEPRAV TRAVE, REKO, DREVO ALI KAMEN ...

Zrela leta

... NEKOGA MORAŠ IMETI RAD ...

Od 1947 je bil urednik pri Mladinski knjigi. Urejal je knjižna dela in revije vse do svoje upokojitve leta 1984. S svojimi pesmimi in prevodi je sodeloval v vseh pomembnejših slovenskih revijah, časopisih in zbornikih (Slovenski zbornik 45, Novi svet, Mladinska revija, Slovenski poročevalec, Nova obzorja, Sodobnost, Sodobna pota, Dialogi, Prostor in čas, Pionir, Pionirski list, Ciciban, Kurirček ...).

Njegove pesmi so prebiral tudi na proslavah. Ob pripravi na enega od takih nastopov mu je pisalo neznano dekle, ki se je pripravljalo na recital. Želela je vedeti pravi pomen ene izmed njegovih pesmi. Srečala sta se in med njima je vzplamtela ljubezen. To dekle je bilo Lojzka Špacapan, njegova bodoča žena in mama njunih dveh otrok, hčere Katarine in sina Mateja.

Njegove pesmi so prevedene v številne tuje jezike: albanščino, angleščino, češčino, francoščino, italijanščino, hebrejščino, grščino, gruzinščino, nemščino, madžarščino, srbohrvaščino, ruščino, ukrajinščino, angleščino in makedonščino.

Poleg svojega pesniškega ustvarjanja je veliko prevajal iz albanščine, češčine, francoščine, ruščine in turščine.

Kot najstnica je Lojzka Špacapan pela v Mladinskem pevskem zboru Slovenske filharmonije. Velikokrat je na nastopih tudi recitirala poezijo.

Družinske vragolije: sin Matej, oče Ivan in hči Katarina

ODŠLA SVA SPET

*Odšla sva spet
vsak svoji samoti naproti,
pa sva komaj občutila,
kako je lahko topel stisk dveh rok.
Odšla. Preprosto. In sva spet,
kar sva bila:
Komaj še človek. Tako čudno ubog.*

*Vse, vse je dobilo drug obraz ta hip:
drevesa, hiše, oblaki, nebo
in ceste so, kot da nikamor več ne držijo
in je vseeno,
kam nameriš nogó.*

Odšla sva vsak svoji samoti naproti.

*Reci:
Kolikokrat bo še treba oditi
in za vselej pustiti ob poti
drobec srca?*

ODKAR VEM ZANJO

*Odkar vem zanjo,
imajo dnevi modre oči
in vode barvo njenega krila.
Odkar vem zanjo,
veter šumi njen glas
in rože njene besede govore.*

*Tako rad imam te poletne oblake:
njene korake so spremljali,
ko je čez trave večerne prišla.*

*Tako imam rad te vrbe ob vodi,
zamišljene v tiho,
nežno pravljico o njej.
Nihče ne ve, kaj šepetajo.
Samo jaz.
In se smehljam.*

*Odkar vem zanjo,
sem kot avgustovska noč:
miren, poln zvezd in daljav.*

Arpad Šalamon: M. I. (ex-libris)

KOT SRNICA JE

*Kot srnica je:
plaha in radovedna.
Še ves čist
se ji smehlja svet
v velikih, začudenih očeh:
belina cest,
ki drže kdove kam,
let oblakov v modrini,
samotnih ur sijaj.
Daljave v njej
zvene in vabijo.
(Kako sladko boli telo
pod prsti zahtevajočih glasov.)
Vem: zdaj zdaj se bo
z negotovo stopinjo,
s sijočimi očmi
prestopila,
odšla srnica ...*

Ne bo se ozrla.

Oče Ivan je sina Mateja naučil tudi streljanja z lokom.

SAMOTNO JE TOD

*Samotno je tod.
Kam naj grem?
Toliko ljudi je.
Z zlatom v očeh,
s kamnom v rokah,
s srcem iz drobiža,
z medenimi usti.
Kam naj grem?
Rožam je tod tesno
in drevesa
hlipajo za zrakom.
V mrežo računa,
v noro kroženje elektronov
ujeta
trepečejo srca,
ptice in ribe,
vse dobre, majhne stvari.
Bose noge
ne vedo več za skrite steze
v travi,
mrtva pada pesem
pticam iz grl
- ptice ne znajo gnezditi
na vejah traverz,
na steblih žerjavov -,
reka mrmra
temno pesem
in oči rib
so tope od groze.
Tesnobno je tod.
Vzel bom za roko
rože, drevesa,
ptice in ribe,
vse dobre, majhne stvari -
a kam naj gremo?
Kam?*

Leta 1957 se je seznanil z mlado pevko, recitatorko in pesnico Lojzko Špacapan in ji podaril svojo zbirko *Pa bo pomlad prišla*. Čez nekaj let sta se poročila.

Arpad Šalamon: Nekoga moraš imeti rad (ex-libris)

... PA ČEPRAV TRAVE, REKO, DREVO ALI KAMEN ...

Nagrade

... NEKOGA MORAŠ IMETI RAD ...

Prejel je številne nagrade za svoje delo:

- nagrado Društva slovenskih pisateljev za pesniško zbirko *Pa bo pomlad prišla*
- nagrado Prešernovega sklada za pesniško zbirko *Nekoga moraš imeti rad*
- nagrado in diplomu zveznega odbora ZZB NOV Jugoslavije za delo na izvirnem in prevajalskem književnem področju
- Sovretovo nagrado za prevode iz pesniškega dela Koče Racina in Izeta Sarajlića
- medrepubliško priznanje za prevajalsko delo iz drugih jugoslovanskih književnosti v znamenju medrepubliškega književnega sodelovanja in zbliževanja
- »Zlato pero«, priznanje društva prevajalcev Makedonije za prevajalsko delo iz makedonske književnosti
- Prešernovo nagrado za zbirko *Prisluškujem tišini v sebi*
- odlikovanje red dela III. stopnje
- red zaslug za narod III. stopnje
- red dela z zlatim vencem.

Od leta 1987 je bil izredni, od 1991 pa redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti. Bil je tudi dopisni član Makedonske akademije znanosti in umetnosti.

Ivan Minatti

TIŠINE BI RAD

*Tišine bi rad.
Velike tišine neba pod jesen.
Da čujem zreli molk utrujenih bilk
in omagujoča srca molčečih dreves
in spokojno lesketanje voda,
ki se jim nikamor več ne mudi.
Naj ves občutim
predano usihanje korenin
in sinjo govorico neba,
ki neslišno prigovarja
vejam,
praprotim
in dremotnim čebelam:
spati, spati ...*

*Tišine bi rad.
Velike tišine neba pod jesen bi rad.*

*Da mi do razbolelih,
razklanih globin
seže njena dobra, materinska dlan.*

Društvo slovenskih pisateljev mu je ob 80. obletnici priredilo literarni večer. Z leve proti desni: Ivan Minatti, Tone Kuntner ter zakonca Šmit.

TIŠINA

*Tišina
vrbe
ob rokavu stoječe vode,
tišina
negibnih oblakov,
tišina
neprehojenih cest.*

*Samota
jesenskih trav,
samota
ptice nad barjem,
samota
neodžejanih rok.*

*Bolečina
izkrvavelega sonca,
bolečina
zarje v somraku,
bolečina
nedoživetega.*

Zakoncica Lojzka Špacapan
in Ivan Minatti – oba pesnika,
različna, kot sta si le lahko različna
dva človeka, ženska in moški.

KO BOM TIH IN DOBER

*Rad jih imam
molčeča okna
s cestami in hrepenenjem
pod pol zaprtimi oknicami
rad jih imam
steze ki z drobnimi stopinjami
drže do samotnih dreves
staro samotno drevo
rad jih imam
daljne zvonove nad zamišljenim barjem
in otožne ptice v ločju
rad vas imam
tihe drobne stvari
Nihče te mi ne vzame
mehki zeleni pogled trav
nihče
mali rdeči čudež ciklame
nihče
topla dišeča julijska prst
ki te odsotno pretakam med prsti
vse bolj bom tvoj —
ko bom tih in dober
Tudi jaz
trava med travami
drevo med drevesi
bom stal z razprostrtimi rokami
in objemal
zvezde oblake in ptice
in se pogovarjal s tabo zemlja
dolgo dolgo
takrat ko bom tih in dober
tudi jaz*

PTICE VEDO

*Ptice vedo,
kam jih nese perut,
in žita vedo,
čemu zorijo,
in trave in veje
se nemirno zganejo,
ko sape večerne zadišijo.
Ptice vedo
in trave vedo ...*

*Jaz pa ne vem, čemu!
- Že dolgo srce
ničesar več ne pričakuje,
že dolgo so mu vse poti
enako znane in tuje. -*

*Kar tako,
križem rok,
ob vogalu vsega slonim,
premišljam let ptic,
grenak se vetra dotikam,
ki po žitu diši ...*

*Komaj komaj slišno
že skozme
zemlja zvoni.*

80. rojstni dan je praznoval v krogu prijateljev:
Tonka Menart (malo pred tem ji je umrl mož), zakonca Zlobec, zakonca Pavček,
zakonca Kovič, Ivan Minatti in soproga Lojzka Špacapan.

... PA ČEPRAV TRAVE, REKO, DREVO ALI KAMEN ...

Pesem *Nekoga moraš imeti rad*, ki je že skorajda ponarodela, je Ivan Minatti pisal skoraj pet let. Najprej sta nastala prva dva verza, potem pa je pesnik svojo idejo obračal in pestoval, dokler po dolgih letih niso verzi zazveneli tako, kot si je avtor želel. To je pesem močne volje in neuničljivega upanja. Napisal jo je tudi zaradi nasprotovanja tedanjemu skrajno črnemu valu poezije. Z njo se je Minatti zapisal v srca Slovencev, marsikdo ga pozna le po njej.

NEKOGA MORAŠ IMETI RAD

Nekoga moraš imeti rad,
pa čeprav trave, reko, drevo ali kamen,
nekomu moraš nasloniti roko na ramo,
da se, lačna, nasiti bližine,
nekomu moraš, moraš,
to je kot kruh, kot požirek vode,
moraš dati svoje bele oblake,
svoje drzne ptice sanj,
svoje plašne ptice nemoči
- nekje vendar mora biti zanje
gnezdo miru in nežnosti -,
nekoga moraš imeti rad,
pa čeprav trave, reko, drevo ali kamen
ker drevesa in trave vedo za samoto
- kajti koraki vselej odidejo dalje,
pa čeprav se za hip ustavijo -,
ker reka ve za žalost
- če se le nagne nad svojo globino -,
ker kamen pozna bolečino
- koliko težkih nog
je že šlo čez njegovo nemo srce -,
nekoga moraš imeti rad,
nekoga moraš imeti rad,
z nekom moraš v korak,
v isto sled -
o trave, reka, kamen, drevo,
molčeči spremljevalci samotnežev in čudakov,
dobra, velika bitja,
ki spregovore samo,
kadar umolknejo ljudje.

Pa bo ...

... NEKOČA MORAŠ IMETI RAD ...

Minatti je povedal, da nikoli ni iskal motivov, ampak je »eden tistih, ki čakajo, da pesem pade vanje, da v njih zazveni«. V ozadju njegovih pesmi ni resničnega dogajanja, je le razpoloženje. »To se v nekem trenutku rodi v besedah. Neki vzgib sproži misel in ta se ubesedi.«

PA BO POMLAD PRIŠLA

Pa bo pomlad prišla
z oblaki šumečimi,
pa bo pomlad prišla
z rožami rdečimi,
s tistimi rosnimi,
mladimi rožami ...
O, kak se po rožah
toži mi!

Pa bodo deklicam
v mraku oči zažarele,
pa se čez nedrja
majice bele napele,
oj, tiste majice,
z rokavci kratkimi ...
Kdor jih kdaj božal je,
temu pomoči ni!

Pa bo srebrni ščip
sameval nad ribniki,
vali drhteči se lilijam
plaho dobrikali,
jug serenado šumel,
v senci brez sanjala dva,
zvezde visoke bleščale ...
Oj, ne hodite tja!

Jaz pa le pojdem takrat
za oblaki šumečimi,
jaz pa le pojdem takrat
za rožami rdečimi:
morda kdaj najdem cvet,
morda kdaj srečam oči,
tihe, dobre oči,
tihe, dobre oči.

... PA ČEPRAV TRAVE, REKO, DREVO ALI KAMEN ...

Šel bom

... NEKOČA MORAŠ IMETI RAD ...

Za Minattijevo liriko je značilno, da je ves čas nastajala daleč stran od hrupnih zunanjih dogodkov, v zatišju lastne usode in podobe, zvesta sama sebi in svoji človečnosti. Njene osrednje pesniške teme so ljubezen, narava, družba in poezija. Stalni prvini sta melanholija in elegičnost.

ŠEL BOM

Šel bom,
med visoke majske trave bom šel.
Trave so lepe,
trave so dobre,
trave so zdrave,
trave imajo svojo modrost,
prastaro modrost zemlje,
trave so daleč od ljudi.

Šel bom med visoke majske trave.
Trave so pokončne
in pokonci umirajo,
trave niso ljudje,
med travami je vse razumljivo
in preprosto
kot tekanje mravelj
in prizadevanje žuželk
- še smrt,
trave imajo veliko dušo
in mehke, mehke zelene roke.

Šel bom
in se mednje vrgel na obraz.

... PA ČEPRAV TRAVE, REKO, DREVO ALI KAMEN ...